

[illegible]

İman, Allah'ın emir ve yasaklarına itaat etmektir. İman, Allah'ın varlığını kabul etmek, O'nun birliğini, O'nun her şeyden fazla sevmesini, O'nun emir ve yasaklarına itaat etmektir. İman, Allah'ın varlığını kabul etmek, O'nun birliğini, O'nun her şeyden fazla sevmesini, O'nun emir ve yasaklarına itaat etmektir. İman, Allah'ın varlığını kabul etmek, O'nun birliğini, O'nun her şeyden fazla sevmesini, O'nun emir ve yasaklarına itaat etmektir.

Değerli Kardeşlerim! İman, Âlemlerin Rabbi olan Allah'ı tanımak ve O'na yöneldir. İman: Allah'ın gönderdiği peygamberleri tasdik etmek, getirdikleri vahyi benimsemektir. Allah'ın buyruklarını yerine getirerek, O'nun güven içemberine girmektedir. Ayetleri kabul edip, bağlanmak ve yaşamaktır, kürün zıddıdır. İmanın iki anlamı vardır: Başkalarına güven vermek, güven içinde olmak. İman sahibi kişi, yani mümin, hem inandığı gücün sağladığı güvenin içinde emin olan; hem de kendisi başkalarına güven veren demektir. Mümin, hem Allah'ın, hem de insanın sıfatıdır. Esmâü'lHüsndan biri, El-Mümin'dir. Allah'ın müminliği, güven verici, güven kaynağı olmayı; insanın müminliği de El-Mümin olan Allah'a güvenmeyi ifade eder. İman, bu karşılıklı güvenin işleyişidir. Allah'a güven tam olmadan iman olmaz. Allah'a güvenin tam olması için, O'nu herşeyden fazla sevmemiz, O'nun emir ve hükümelerini de herşeye tercih etmemiz gerekir.Bu durum Kur'an Kerim’de şöyle ifade edilir: "İman edenlerin Allah'a olan sevgileri çok fazladır."[\[1\]](#) İmanın gündeme geldiği Bakara suresinin ilk ayetlerinde mütakilerin vasıfları şöyle açıklanır: "Onlar gayba inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiğimizden de Allah yolunda harcarlar. Onlar sana indirilene de, senden önce indirilenlere de inanırlar. Ahirete de kesin olarak inanırlar.İşte onlar Rablerinden (gelen) bir doğru yol üzeredirler ve kurtuluşa erenler de işte onlardır."”[\[2\]](#) İman, insana dünyada çok büyük onur ve ahirette ebed&içir; mutluluk sağlar. Cennet bedava değildir. Kur'an, imanın bir imtihan, ıstırap ve çile işi olduğuna dikkat çeker: "İnsanlar, sandılar mı ki, 'iman ettik' demeleriyle bırakılacak, inceden inceye imtihan ve ıstırapa çekilmeyecekler. Yemin olsun, biz onlardan öncekileri de inceden inceye deneylerden geçirmişizdir."[\[3\]](#)

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْبِشَيْءٍمِنَالْخَوْفِوَالْجُوعِوَنَقْصٍمِنَالْاَمْوَالِوَالْاَنْفُ

87;#1616;

#1608;#1614;#1575;#1604;#1579;#1617;#1614;#1605;#1614;#1585;#1614;#1575;#1578;#1616;#1756;

#1608;#1614;#1576;#1614;#1588;#1617;#1616;#1585;#1616;

#1575;#1604;#1589;#1617;#1614;#1575;#1576;#1616;#1585;#1770;#1610;#1606;#1614;#1753;

"Andolsun ki, sizi biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve

ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile imtihan eder, deneriz. Sabredenleri

müjdele"[4] "(Ey müminler!) Yoksa siz, sizden önce gelip geçenlerin

başına gelenler size de gelmeden cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz? Yoksulluk ve sıkıntı

onlara öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, nihâyet Peygamber ve

beraberindeki müminler: 'Allah'ın yardımı ne zaman?' dediler. Biliniz ki, Allah'ın yardımı

yakındır."[5] Kâmil iman sahibi mükemmel müminin bir özelliği de,

kınayanların kınamasından korkmamaktır ki, Kur'an, bunu şöyle ifade eder: "Ey iman

edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven,

müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu

ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihat ederler ve hiçbir kınayanın

kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütuftur. Allah'ın lütfu ve ilmi

çok geniştir."[6] Kardeşlerim! Hayatın anlamı ve insanın mahlukat içerisinde taşıdığı

bir imtiyaz olan imanı bir ağaca benzetirsek, bu ağacın kökü kalpte, gövdesi

akılda ve dalları organlardadır. Bu ağacın meyvesi ise amellerdir. Ağacı kökü,,

gövdesi, dalları ya da meyvesi olmadan tanımlamaya kalkanlar, onu eksik ve yanlış

tanımlamak zorunda kalacaklardır. Dalları kurumuş, meyve vermeyen ağaç,, odun

parçasından başka bir şey değildir ve yanmaya lâyıktır. Şimdi de İman ve İslâm

arasındaki farkı açıklayalım isterseniz:“Taşralılar (bedeviler) ‘iman

ettik’ dediler. De ki: ‘Siz iman etmediniz, fakat ‘İslâm olduk’

deyiniz. Çünkü daha iman kalplerinize girmedir.”[7] Ayetten de

açıkça anlaşılacağı üzere iman ve İslâm birbirini tamamlayan, lâkin

birbirinden farklı anlamlara sahip kavramlar olarak kullanılmaktadır. Ayetteki “İslâm

olduk” ifadesi, “Müslüman olduk” demektir ve imandan farklı

olarak değerlendirilmiştir. Allah Resulü, iman ve İslâm’ı şöyle

açıklamışlardır:“İslâm, dışta ve görünürde; iman, içte

ve kalpte olandır.”[8] Bu hadiste de iman ve İslâm bir şeyin iki yüzü gibi

birbirinden ayrılmayan, lakin birbirinin aynı da olmayan bir olgu olarak tanımlanmaktadır. İmanı,

iç güvenlik olarak tanımlarsak; İslâm da dış güvenliktir. Bu nedenle Allah

Resulü toplumsal güvenin sağlanmasında ferde düşeni “imanla değil;

İslâmla tanımlamış ve buyurmuştur ki: “Müslüman,

Müslümanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir.”[9] Yani

“Müslüman kimdir?” sorusuna bu naslardan yola çıkarak şu

cevabı verebiliriz: “İslâm’a sarılıp kurtuluşa eren, insanların da elinden ve

dilinden selâmette olduğu; varlığı, bireysel ve toplumsal barışın garantisi ve bu garantiyi,

karşılaştığı her insana selâm vererek peşinen taahhüt eden insandır.” İmansız

İslâm mümkündür, lâkin makbul değildir. Bugün de iman

etmediği, Allah’ın ahkâmını içine sindiremediği halde, kendilerini

“Müslüman” olarak tanımlayan insanlar bu kategoriye girerler. Din, iman

ve İslâm’ın her ikisinin ortak adıdır. Çünkü iman tasdik, İslâm

ameldir. İman, kalbin ameli; İslâm, bedeninin imanıdır. İman, muharrik kuvvet; İslâm, bu

kuvvetin harekete dönüşmesidir. Mümin, Allah’ı ve Resulünü

tasdik eden; Müslim, Allah’a ve Resulüne itaat edendir. Kuru bir "iman ettim"

[illegible]

meşhur olmuştur. Mümin olmak kolay, ama zellikle kâfirin hâcrici kim olduğu cahili toplumda mümin kalmak ve müminince olmak zordur. Biz de Hz. Yusuf gibi, dua etmeliyiz; fiilic ve kavli dua: "Teveffen; müslimen ve elhıkn; bir; s-s; lih; n (Ey Rabbim, beni Müsliman olarak ve beni salihler arasına kat." [11] Allah ın sevmek, kızmak, vermek ve engel olmak da imandandır: "Allah ın seven, Allah ın kızan, Allah ın veren, Allah ın engel olan kuşkusuz imanını tamamlamıştır." Allah Resulü, imanın parçalarından meydana gelen bir bütünü olduğunu, bunların ınde amellerin de yer aldığını açık bir biçimde ifade etmiştir: "İman yetmiş kâsur şubedir. En üst derecesi ilahe illallah, en alt derecesi, evreyi rahatsız edici bir engeli yoldan kaldırmaktır." İmanın vicdanlara hapsedildiği bir ağıda, bundan zarar gören yalnızca Müminler olmayacaktır. Bilakis bütünü insanlık zarar görecektir. Çünkü; imanın hâcrici kim olduğu toplumda ahlak, adalet, fazilet, muhabbet, muavenet, sadakat ve iffet başta edilen değerler olarak yerini alacak; İmanın hâcrici kim olmadığı toplumda ise rezalet, nefret, sefalet, sefahat, atalet, ihanet, bencillik ve her türlü dalavere ortalığı kaplayacaktır. Kimsenin unutmaması gereken bir gerçektir: İman, atom ve nütron bombasını yapan "insan" adlı muazzam silahın emniyet anahtarıdır. Onun olmadığı bir yerde her an herkesin kazaya kurban gitme ihtimali çok yüksektir. Gazete ve TV haberlerinde sık sık canavarlaşan insanların durumlarına şahit oluyoruz. Kocasını vuran kadınlar, çocuklarını doğrayan babalar, kâ; c; k bebelere tecavüz edenler... Sebep tek: İmansızlık. Allah'a ve ahirete iman eden b; yle vahşet ve barbarlık yapabilir mi? İşte amel bir mümin ın bu kadar hayati bir olguya haiz iken, amel de tek başına istenilen bir olgu değildir. Amel de muhakkak güzel ahlıc; k; doğurmalıdır. Çünkü; -farzlar müstesna- ahlıc; k, amelden daha önemlidir. Ahlıc; k, olgun imanın güzel; stergesidir. Günlük; m; z insanının en büyük eksikliği amel ve ahlıc; k noktasındadır, inan; noktasında değil. Kendince inandığını, en azından yle s; ylediği ın inancının var olduğunu kabul ediyoruz. Eksiklik amelde ve onun meyvesi olan ahlıc; ktadır. İşte amel, inancın aksiyona dönüşmesi; ahlıc; kın da parlamasına vesile olur. Yani ahlıc; k imanın vitrinidir. O; ne ınkan yünl; d; r. Bu konuyla ilgili Efendimiz: "Ben, güzel; ahlıc; k; tamamlamak ın güzel; nderildim" buyurur. Hayat ve ol; l; m, güzel; zel amellere zemin, vesile olduğu ın imtihandır. O; yle, yaşarken bizi ol; l; m ol; tesine hazırlayacak saadeti bize getirecek amellerin ve bunların yapılması, dolayısıyla da bunun ahlıc; k ol; st; ndeki ciddi etkisi kişinin nefsinin amelle terbiye edilmesi, eğitilmesi ol; nemlidir. İşte müminin nefsinden eksildik; e ahlıc; kında güzel; zelleşme olacak, nefsinden kibir kaldırdık; a yerine güzel; zel ahlıc; kın şubesi olan tevazu gelecek; nefsinden cimriliği kaldırdık; a güzel; zel ahlıc; kın şubesi olan c; mertlik, seha gelecek; nefsinden d; nya sevgisini yok ettik; e yerine vera gelecek. Bunlar hep ahlıc; kın meyveleridir. Yani ne kadar nefsinden eksiltirse o kadar ahlıc; kında tek; m; l olacak. Bir de dışa yansıdığında insanlığın istifadesi olur. Onda amel adeta ham madde, ahlıc; k amelin işlenmiş hâcrici. Yani benim namazımın belki topluma faydası olmayacak, orucumun bir faydası olmayacak ama namaz, oru; beni topluma faydalı hale getirecek, toplum bu şekilde istifade edecek. Ben mü; edeb olacağım, güzel; venilir olacağım, emin bir kişi olacağım. İbadetler bende bunu sağlayacak. Dolayısıyla bu bende olgun bir ahlıc; k meydana getirecek, halk benim bu yünl; mden istifade edecek. Bu noktadan hareketle güzel; n; m; ze baktığımızda amellerin neticesinde güzel; zel ahlıc; kın oluşmadığını görürüz. Güzel; zel ahlıc; k denince

aklımıza sadece insani ilişkiler gelmemelidir. Müminin asıl müteddeb olması gereken makam Hakk'ın makamıdır. Bizim kendimizce dürettiğimiz ahlaki kurallar Hak cephesinde kabul görmeyebilir. Mesela insanlarla ilişkileri olan bir Müslümanın, faizli bir müessesede alışması ve bunu zaruri bir rızık kapısı olarak görmesi ahlaki yapısının bozuk olduğunu gösterir. İbadetlerini eksiksiz yerine getirmeye alışan bir kişinin fikri planda İslam'ın kabul etmediği bir ideolojiyi benimsemesi (ırkçılık, liberallik, sosyalistlik vs.) ahlaki açıdan problemli olduğunu gösterir. Örneğin namaz süresli teşvik ediliyor. Günde tutulmaya alışılıyor. "Herkes erkekli bayanlı camilere koşsun" deniyor. Fakat kadın-erkek nüseybetleri, kadınların ve erkeklerin giyim tarzları her geçen gün ifrat derecede İslam'ın tesettürüyle uyumsuzlaşarak dışına ıkırılıyor. Namaz kılan bir Müslüman kızımız, namaz kılan bir Müslüman oğlumuz dışarıda ok rahat bir şekilde fırt edebiliyor ve bu artık aileler tarafından yadırganmıyor. Çocuklarımız ise artık kız arkadaş veya erkek arkadaş kavramları normal bir şekilde kullanılabiliyor. Ramazan ise de aynı şey geçerlidir. Günde oruçla, tutarak geçirdiği Ramazan ayının, gecesinde, denlenen eğlencelere katılan bir mümin, hata yapıyor demektir. Ramazan, manen arınma ayıdır. Müminin kendini yenilemesi, geçmişi tefekkür edip geleceğini tanzim etmeye alışması, geceleri Rabbi ile baş başa kalıp O'na yakınlaşmanın yollarını araması gerekmez mi? Bu örnekleri öğaltmamız mümkün. Başta da belirttiğim gibi amel neticede güzel ahlaki doğurmalıdır. Yapıldığında sadece bir alışık veya yorgunluk insanda kalıyorsa o amel bize "amelelikten" başka bir vasıf kazandırmaz. Bugünkü en büyük sorun ibadetlerin "detleştirilmesidir. Evreden "ekindiğimiz "in, anne babamızdan öğretilen gibi, araştırmadan amel ediyoruz. Bunun neticesi olarak da yapılan amelin bizde oluşturmaya gereken ahlaki erdemler olgunlaşmıyor. Cenabı Hakk'ın "Şüphesiz namaz fuhşiyattan ve koltukluktan alıkoyar..." buyurması bir hakikati ortaya koyuyor. Demek ki hukukuna riayet edilerek kılınacak bir namaz mümini fahşadan ve koltukluktan alıkoymalıdır. Namazını hiç geçirmeyen bir kişinin toplumda numune insan olması gerekir. Oysa namaz kıldıktan sonra deni menfaati "in adam "renlerin, hırsızlık yapanların, yalan söyleyenlerin, faize bulaşanların kıldıkları namaz, nasıl bir ameldir? Namaz insana huşu vermeli, huzur vermeli, kalp yumuşaklığı vermeli değil miydi? Bu kadar örneklerden sonra anlamamız gereken şudur ki; ameller bizim rahatlıkla "ini boşaltabileceğimiz adetlerimiz değildir. Ameller Rabbimizin emridir. İbadetlerimizi yerine getirirken kulluğumuzun gereğini yerine getirmiş oluyoruz. Kulun, Rabbinin emirlerini yine O'nun emrettiği şekilde ifa etmesi gerekir ki Mürebbi-i Hakiki "de onu murat ettiği şekilde terbiye etsin. Efendimiz buyuruyorlar: "Beni Rabbim terbiye etti, O ne güzel terbiye etti." Buradan da anlamamız gereken şudur ki Rabbimizin emrettiği şekilde kulluk, ancak O "en güzel terbiye edileni" taklit ederek, O'na ittiba ederek olur. Yoksa süresli güzel "mümin " şartlarını bahane ederek sünnete muhalif bir şekilde yaşamak amellerin "ini boşaltmanın ta kendisidir. Bunun "in amellerimizin salıha ulaşması gerekir ki, o ameller bizde güzel ahlaki ikmal etsin. Salih amel de ancak salihlerin amelidir. Kim, Efendimizin yolunu takip eder ve onun tavsiye ettiği amelleri tavsiye ettikleri şekliyle yapmaya azami gayret ederse, bilsin ki o ameller onu güzel ahlaki taşıyacaktır. "in " güzel "mümin " keşmekeşi

İccedil;erisinde müminin sığınacağı en sağlam liman sünneti seniyyedir. Kulluğun anlaşılması ve yaşanması için bu elzemedir. Bizim amellerimiz kuru ekmeğe mesabesindedir. O yüzden ahlâka dönük bir karşılığı olmuyor. Efendimizin tarif ve talim buyurduğu ameller, ekmeğin yanındaki içok lezzetli katıklar gibidir. Sürekli kuru ekmeğe yiyen bir insan nasıl zayıf, atıl olur hepimizin malumudur. Ancak sofrasında her türlü vitaminin bol olduğu bir yemeği yiyen insan nasıl güiçlü, zeki ve atak olursa, işte Allah Resulünün tavsiye ettiği güzel amellerde bulunan bir müminin de ahlâkı o şekilde güzelleşir. Tüm insanlık onun güzel halinden istifade eder. Onların bol olduğu yerlerde terör olmaz. Onların yaşadığı bölgelerde cehalet olmaz. O beldelere emin beldeler denir. Çünkü içinde yaşayanlar emin insanlar olduğundan herkes emniyet içinde olur. Kıymetli Kardeşlerim! Bilmeliyiz ki İslam bir hobi değildir. Herkes istediği tarafından, istediği gibi yaşayamaz. Din bir bütündür. İman amelsiz olmaz, amel de güzel ahlâkı doğurmuyorsa manasız olur. Müminler uydum kalabalığı mantığından vaz geçip tefekkür müessesesini biraz içalıştırsalardı her şeyin yerli yerine oturması mümkün olabilir. Aksi halde, “İslam yayılıyor, geliyor” düşünceleri şişirilmiş bir balon gibi olabilir. Patladığında –Allah göstermesin- tüm insanlık zarar görebilir. Rabbim cümlemizi hakkıyla iman eden, imanını amele ve ahlaka dönüştüren kullarından eylesin.AMİN. AYŞELİ POLAT ISPARTA İL VAİZİ

[1]Bakara 2, 165 [2] Bakara 2, 3-4-5 [3]Ankebut 29, 2 [4]Bakara 2, 155 [5]Bakara 2, 214 [6]Mâide 5, 54 [7]Hucurât 49, 14 [8]Ahmed bin Hanbel, Müsned [9] Buhârî, İman 10 [10]Hucurât 49, 7 [11]Yusuf 12, 101

[İslam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)